

то прилича на украсяванието въ парижкият и виенският кафенета, които съ направени по мавританския стил; но самото правение се отличава, въобще, съ твърдът лошъ вкусъ.

И двата тези сараи съ съвършено оставени. Султанъ Абдулъ-Хамидъ живѣе въ Ялджъ-Киошкъ, на височинитѣ, между грамадни и ужасни казарми, които отвѣнъ съ пожълтѣли и много обезобразяватъ прѣстияния видъ на Долма-Бахче. Само въ Ялджъ-Киошкъ султана се чувствова въ безопасностъ отъ заговори. Но стига двама отъ министри тѣ му да се окажатъ въ под голѣмо съгласие по между си и той ще захване да си въображава, че тий правятъ заговоръ за да го свалятъ!

— Азъ говорихъ съ единъ образованъ офицеринъ, който живѣлъ въ Парижъ: и той бѣше получилъ жалование само за два мѣсесца, вмѣсто осемъ. За щастие, че му даватъ йоще слѣдуемитѣ порции ориєтъ, месо, кафе, хлѣбъ и даже сукно за дрѣхи; ако да не даваха това, той трѣбаше да проси. Но колко поводи за кражба и злоупотрѣбления прѣставлява това плащане въ натура! А пѣкъ ако нѣкой поискъ точно да постигне всички незгодности на економическата криза, която всички осъщатъ, той трѣбва да доде тука. На чиновниците, даже и на военните не плащатъ; парите, които доставятъ изъ провинции, се прѣбираятъ отъ чуждестранните кредитори; търговията станала невѣзможна за търговците, а министрите се обсаждатъ отъ мажье и особено отъ жени, които съ сълзи и оплаквания, просятъ онова, което и тѣй би трѣбвало да имъ се даде; при това се чуватъ ридания, както при лѣглото на умиращия, а зрелището на всичко това — ви разкъсва сърдцето.

Разказаха ми една апология, която добре рисува общото осиромашаване. На Байряма всѣкий добъръ мюсюлманинъ обикновенно дава подаръци на всичките си близни и заржва нѣколко особени ястиета за угощение. Когато единъ ефенди, който се считалъ за болѣринъ, поздравили съ удоволствията, които ще му прѣдостави приближающия се байрамъ, той отговорилъ: „за жалостъ, у мене има голѣмъ долапъ, който мина дия байрамъ бѣше цѣленъ съ драгоцѣнни нѣща за подарява-